

Det Anarkistiska Biblioteket

Kriget om mitt liv

Anonym

Anonym
Kriget om mitt liv
2014

Tillägnad alla som vågar se livet som ett projekt.

sv.theanarchistlibrary.org

2014

Batteriet känns kallt mot fingertopparna. Jag slutar rota i lådan. Långsamt börjar cigarettfiltret klistra sig fast i läppen. Stålullstråden från verkstaden är omsorgfullt förberedd med öglor och passform för batteriet. Högtidligt konstruerar jag glöddonet. Först vid pluspolen. Viktigt att glödpunkten, öglan, är ordentlig. Och så den andra änden vid minuspolen. Glöden kommer snabbt. Hastigt möts den tobaksfyllda cigarettmynningen och den glödande öglan. Puff. Puff. Cigaretten är tänd. Lukten av bränd metall, batterisyra och tobaksrök. Det är efter inlåsning. Jag snusar egentligen men den förbjudna rökritualen... En kättisk ritual. En spottloska i ansiktet på kriminalvården...en manifestation av ett innerligt behov hos mig, att vägra den uniform de försöker tvinga på mig. Den förhöjer livskvalitén...

Jag tänder en cigarett som jag slarvigt rullat själv. Jag står på gatan utanför huset där jag bor i en europeisk metropol. En katolsk kyrka möter trotsigt min blick på andra sidan gatan. Cigaretten förhöjer inte längre livskvalitén, den är nu lika mycket en del av min vardag som visitationerna var i fängelset.

Jag kan aldrig tala för någon annan utan att begå ett extremt brott mot mig själv, jag kan alltid bara tala från mina egna erfarenheter, mina motsägelsefulla intressen och önskningar.

Fängelset som jag trotsade när jag tände en cigarett med ett batteri och en bit stålull, är samma fängelse som jag trotsar när jag idag väljer att handla för mig själv, för min frihet och för att få leva tillsammans med andra fria individer. Det är inte ett fängelse med ett givet namn eller en specifik plats att söka upp för konfrontation. Det är ett fängelse jag ser att vi alla lever i.

De former det tar sig är så många och dess skepnader så olika men gemensamt för dem alla är att de konkretiseras så snart du söker närma dig det spontana, det ordlösa, det omedelbara, det oförmedlade - det som är ditt liv. Det finns många namn som alla härleds till samma ursprung - skam, rättfärdighet, skyldighet, plikt, lydnad - nämligen, att härskas av andras intressen.

Den enklaste av fängelsemurar att rikta sin arsenal mot är förstås de precis framför oss. Om så en polisstation i närområdet, ett företag eller en statlig institution som så oskyldigt, genom pappersarbete, administrerar våra levnadsförhållanden.

Vad är då en sprängd mur när du sedan finansierar dess återuppbyggnad med skattepengar från det arbete du påtvingats? När det trots allt finns en mur till och en mur till och en mur till...bakom den första?

Attack är en gyllene handling men institutionaliseras så lätt till att bli ännu en oreflekterad del i ens administrerade vardags konstitution. Attack är förvisso alltid ett självförsvar när det riktas från en förslavad mot dess härskare men hur länge vill vi agera som slavar, hur länge ska vi försvara oss? Hur länge ska vi låta våra idéer - våra passioner och viljor - vika sig under rädslan att *faktiskt* bli ett hot mot de härskande intressena? När kliver vi ur vår roll som underkastade och agerar med självsäkerheten hos en som saknar härskare? När slutar vi tro på förändring och börjar förstöra fundamentet till det fängelse, som omger oss alla från första till sista andetag?

Vi kan bara bli så pass härskade som vi själva tillåter oss att bli. Det må låta cyniskt men det är samtidigt ett påstående svårt att avvärpa. När det kommer till kritan: Den som väljer att dö hellre än att vika sig under en härskare, är inte på något sätt bättre eller sämre än någon annan individ - vidriga moraliska värderingar hör inte hit - det vi kan konstatera är att den väljer att dö som sig själv. Den väljer att dö av och för sig själv, av sin vilja att leva fullkomligt i enlighet med sina egna passioner, behov och önsknings. Den väljer att dö hellre än att tjäna någon annans intressen.

De flesta fortsätter dock, knappast levande, att döda sig själva för någon annans intressen. Få är förstas de som *vill* dö men, konfronterad med möjligheten att verkligen leva, vågar de ta chansen?

Vad innebär det egentligen att leva i *konstant fientlighet* med det existerande, med staten, med de intressen som försöker behärska mig? Vid sidan av den aningen häftiga smaken på tungan när de två orden rullas ut, så är det förstas något som får ett nytt svar varje gång en kamrat ställer sig den frågan.

För mig betyder det att aldrig bli bekväm i de förhållanden som de härskande skapar åt oss i ett illusoriskt utbyte mot vår underkastelse. Jag njuter av livet så gott det går men sjunker aldrig så djupt i fotöljen att jag inte kommer upp igen.

Att min vardag inte handlar om pur överlevnad, eller att "ta hand om mig själv" enligt senaste modet eller om att uppnå något som inte motsvarar mina passioner, drömmar, behov och önsknings, må det vara sociala eller samhällsliga förväntningar eller förpliktelser.

För mig betyder det en *konstant konflikt* med min nuvarande existens och med andra ord, de intressen som försöker styra mitt liv. Det betyder det aktiva sökandet efter min vredes materialisering och möjligheter till konfrontation med alla de strukturer som upprätthåller detta samhälle.

Det betyder att *aldrig kompromissa* med dessa strukturer. Att aldrig falla för löften om förändring, tillmötesgående, förhandling eller förbättring. För min

överlevnad krävs förstås praktiska kompromisser men att blanda ihop dessa med den plats mitt hjärtas lustar, passioner och idéer har, är ett enda stort självbedrägeri. Att blanda ihop dem betyder i det här fallet att överlämna till Staten mina vapen i en självföraktande vapenamnesti, att lägga handskarna på hatthyllan och nöja mig med den existens samhället erbjuder. Det betyder att mata mig själv med lögnen om att jag kan leva ett liv på mina villkor i detta samhälle.

Att *aldrig kompromissa* betyder att inte sluta kämpa så länge min frihet och mitt liv inskränks och behärskas av någon annan.

Porten öppnas sakta. Solen får mig att kisa. På parkeringen blänker plitbilarna och luften ovanför asfalten krusar sig. Det luktar nyklippt gräs och fläder. Mina kläder är så fjolårets höstmode och alldeles för varma. Svetten tränger sig in mellan ögonlocken. Det sägs att om du vänder dig om, så kommer du att komma tillbaka. Jag vänder mig trotsigt om och ler, räcker ett långfinger. Tänker en smula på tiden som varit. En tår uppenbarar sig i ena ögat men försvinner snart i svetten. Leendet breder ut sig. Jag vänder mig om igen, släpper vad jag har i händerna och hjular på den stekheta asfalten. Strax kommer min skjuts med hög musik genom nedrullade rutor...

Ständigt berikad på erfarenheter i kampen mot det existerande, från ett fångelse till ett annat, kastar jag mig med stridslust ut i kriget om mitt liv!